

„ÖSSZEFOGNI AZ EMBEREKET... ÉS VALAMI SZERVEZETHEZ KÖTÖDNI”

HAGYOMÁNYŐRZŐK KÖZÖSSÉGE

Interjúalany:

Á. Mihály (22 éves), Szentes

Mesélj kérlek, a gyerekkorodról, családi háttéredről!

Á. Mihálynak hívnak, Szentesen születtem 1986. július 12-én. Egy öcsém van. Nagyon sokáig kint éltünk tanyán, Kajánújfalu környékén, Szentestől nem messzire. Ötéves koromban költöztünk Szentesre.

Édesapám, édesanyám, hála istennek élnek, együtt is vannak, ahogy ezt a mai világban el lehet mondani, szerencsére. Most Szentesen lakom, a Rozgonyi utcában, a Kísérben. Édesanyám érettségizett takarítónő, édesapám pedig lakatos és nem a szakmájában dolgozik, hanem biztonsági őrként.

Egy egyesületet vezetek, ami elég sok gonddal jár.

A szüleidre mennyire jellemző a közösségi élet?

Jobbára barátokkal járnak össze, kisebb csoportokba nem igazán, nem szeretik. Megvan a saját gondjuk, de a barátokkal összejárnak. Amúgy beszélgetni nagyon szeretnek.

A szüleid jelenleg tagjai valamilyen egyesületnek?

Nem tagjai semmi ilyesminek.

Te korábban milyen közösségeknek voltál a tagja?

Hát én nagyon sok helyen jártam életemben. Jobbára a sport az, ami vitt folyamatosan. Mielőtt elkezdtem haditornászkodni, azelőtt úsztam meg dzsúdóztam, 3 évig

dzsúdóztam meg szintén három évig úsztam. Utána később rádiózni kezdtem, ahol Pollákos éveim – ott tanultam tovább – alatt maradtam is, és folyamatosan rádióztam. Ott egy rádiót vezettem.

Miért hagyta ott ezeket a régebbi kisközösségeket?

Jobbára mindig folyamatosan két dolgot biztosan csináltam. Amíg egyetlen egy dolog volt, amit folyamatosan csináltam az a dzsúdó volt, élsportszerűen csináltam, de nem jött be, mert én nem olyan típusú ember vagyok, aki komolyabban sportol, ez látszik is rajtam...

Nos, miután abbahagytam, utána folyamatosan két dolgot csináltam párhuzamosan, mert így tudtam lekötni magam.

Iskolában milyen szakkörökbe jártál?

A rádiózáson kívül más igazán nem volt.

A lakóhelyeden vagy az utcában összejártál valakikkel?

Nem igazán. Ami később jött az életembe, az a kerékpározás. Ott is volt egy egyesület, amit létrehoztunk, de az is sokkal később jött létre, így gyerekkoromban nem igazán jártunk össze a szomszédokkal. Nem voltak olyan idős gyerekek, mint én. Később az pedig már igazából nem konkrétan lakóhelyemhez kötött, de a városban volt ez a kerékpáros dolog is. Az utcában volt egy-két srác, aki csatlakozott, de le is morzsolódtak, nem olyan típusú emberek voltak a környéken, hogy... Inkább csak úgy a városban voltak barátaim ismerőseim, akikkel úgy összejártam.

A kerékpáros egyesületből azóta már kiléptél?

Hát az sajnos nem teljes mértékben jött létre úgy, ahogy én szerettem volna, ezért én ebből a körből kiléptem, és utána ez sajnos fel is oszlott teljesen.

Mi volt a baj, miért nem működött?

Ott igazából morális problémák jöttek elő. Szakítottam a barátnőmmel, ő volt az első, aki kilépett, ő tagja volt ennek a dolognak, aztán később a legjobb barátom azért lépett ki, mert neki dolgoznia kellett, tehát így az élet nagyobb dolgai elvitték a hangsúlyt.

Ez egy baráti egyesület volt, ahol kicsit komolyabban is vettük, versenyekre is jártunk, de sajnos megszűnt az edzések folyamatos leépítésével ez a dolog, és úgy döntöttem, hogy én is kilépek ebből a keretből.

Most milyen közösségeknek vagy a tagja?

Most egyetlen közösségnek vagyok a tagja, a Hunyadiak Örökében Dél-Alföldi Regionális Középkori Hagyományörző Egyesületnek, ez minden időmet leköti.

Ez egy bejegyzett hivatalos szervezet?

Lassan hivatalossá válunk, még egyelőre nem bejegyzett egyesület. Munkáját régóta folytatja, de a papírjaink sajnos vissza lettek fogva, a megyei bíróság egyelőre még nem fogadta el, így újra kell csinálni, de ami késik, nem múlik, lassan elkészülnek azok is.

Mennyi időt fordítasz átlagosan hetente a közösségért végzett tevékenységre?

A hét napból minden nap 12 órát folyamatosan. Ennek az egyesületnek a koordinálása jobbra minden időmet felemészti.

Miről kell lemondanod emiatt?

Nagyon sok mindentről le kell mondani ilyenkor. Le kell mondani a kerékpározásról, amit az ember nagyon szeret. Különböző mellékes dolgokról, különböző sportokról, ami ugyanúgy felemészti az energiát meg az időt, erről mind le kell mondani.

Sok esetben esetleg le kell mondani a túlórai pluszpénzről a munkahelyen, mert nem bírunk bent maradni. Azok az emberek, akik egy-egy egyesület vezetésével foglalkoznak, nem tudnak... Csak azzal. Minden időt felemészti. Sőt még annál is többet, tehát nagyon sokszor szabadságot kell kivenni arra, hogy tudjon működni az egyesület.

Fontos számodra, hogy ennek az egyesületnek a tagja vagy?

Igen, és ezt fontosnak tartom. Összefogni embereket, meg kivonni őket a nagyvilágnak a legrosszabb dolgaiból. Gondolok itt a drogra, az alkoholra meg ilyen apróságokra, amiket manapság nagyon nehéz visszaszorítani.

Ezek szerint ez az egyesület most a legfontosabb neked?

Jobbára a legfontosabb az életemben.

Mikor alakult az egyesület?

Maga a közösség már több mint nyolc éve létezik különböző nevekkal. De most januárban alakultunk azzá, amit elsoroltam, és ha minden igaz, akkor még egy pár száz évig létezünk. Remélem.

Hányan tartoznak ebbe a közösségbe?

Most per pillanat ez az egyesület 25 főt számlál, ebből van 7 lány és az összes többi az fiú, van 4-5 apródunk, akik 9 és 16 év között vannak. A többiek pedig azok az emberek, akik folyamatosan viszik ezt az egyesületet előre.

Mennyire aktívak a tagok?

Hát akik ezt folyamatosan csinálják, úgy, mint én, és ezt komolyan veszik, ez egy hat ember. Akik mellett vannak és folyamatosan tudnak segíteni, és ha szólok nekik, akkor mindig ott vannak mellettem.

Hogyan szoktatok új tagokat toborozni?

Az új tagok toborzása a legnehezebb, mert az emberek nem tudják, hogy mi ez, és amíg nem tudják, addig nem figyelnek rá. Később, ha megtetszik nekik, akkor eljönnek. A toborzás nem könnyű, a felvétel már könnyebb, a későbbi megtartás viszont a legnehezebb.

Propagálad ezt az egyesületet szélesebb körben?

Szokásom az, hogy megjegyzem az embereknek, hogy ha látok egy jó mozgást benne, vagy látom, hogy neki volna ambíciója egy kis színészethez, vagy költészethez, ami hozzá tartozik ahhoz az életstílushoz, amit én próbálnék előrevinni. De nem mindenütt fontos ez nekem, hogy kihangsúlyozzam, hogy ennek a dolognak a tagja vagyok, vagy hogy én ezt csinálom, mert nagyon sok esetben nem foglalkoznak az emberrel, hogy ha azt mondja, hogy én ennek meg ennek a tagja vagyok, meg ezt meg ezt csinálom. Sajnos ez a világ így működik, de ettől függetlenül nagyon szeretném, ha minden emberben megmozdulna valami, amikor egy bemutatónkat lát. Ez egy olyan dolog, amivel észreveszi, hogy ez a világ régen igenis létezett, az emberek így gondolkodtak, és a mai embernek is így kellene gondolkodnia.

Milyen gyakran szerveztek összejöveteleket?

Az összejöveteleink egy része – jobbára fele – különböző kulturális szervezetekkel való társulás. Ezek igazából olyan részvételt kívánnak, ahol csak haditornászok, tehát csak az egyesület meg a másik egyesület tagjai találkoznak. A másik része pedig egy olyan rész, ahol úgymond bemutatókat szervezünk, és ott a mindennapi ember is láthatja azt, amit mi csinálunk. Ezeknek a sűrűsége igazából a pénzünktől függ. Az egyesület pénzszerzési lehetősége elég kevés, de ahogy erőnkől és pénzünkből telik, mindenféleképpen célunk, hogy sokkal többet találkozzunk más emberekkel.

Milyen helyszíneken szoktak lenni ezek a találkozók?

Vannak meghatározott helyszínek meg időpontok, ebből egy párat mindenki ismer. Visegrád volt az egyik legfontosabb helyszínünk, ahol mindig ott vagyunk és mindig helyt állunk. Ezen felül van Debrecen, Diósgyőr. Szoktunk Hódmezővásárhelyre menni, Ópusztaszeren is voltunk már bemutatózni. De voltunk kisebb helyeken is, mint Fábiánsebestyén, Kajánújfalu, nagyon sok helyen, ahol falunapok vannak. Vagy egy lovasbemutatóval, vagy pedig egy egyszerű bemutatóval.

Támogat benneteket a szentesi önkormányzat, a polgármester?

Egyelőre szponzorunk egyetlen egy van, a PMV Kft., ezen kívül más egyelőre nem szponzorált még minket. A város nem nagyon tudja, hogy létezőnk, bár csináltunk már neki bemutatót... Ígértek nekünk segítséget, de még eddig nem kaptunk. Na most ezekkel a dolgokkal én mindig úgy vagyok, hogy ha segítséget várok, akkor csak akkor hiszem el, ha konkrétan már ott van a kezemben. Addig nem vagyok hajlandó foglalkozni velük. Ez egy farkastörvény. Sajnos ez így működik, jótékonykodni ebben a világban csak akkor lehet, ha fel akarom tenni az egyesület létezését.

A tagok milyen arányban vesznek részt ezeken a tornákon, fellépéseken?

A tagok nagyon szeretik ezeket a fellépéseket. Igazából ez az életük, egy haditornász élete ebből áll. Bemutatókból meg fellépésekből. Mindenki úgy veszi ezeket a bemutatókat, hogy ha ő ott lehet egy bemutatón, akkor dagad a melle; tehát jól érzi magát, és ő azért hajt az edzéseken, meg a különböző dolgokban, és a való életben is, hogy megtehesse azt, hogy mindenféleképpen ott tudjon lenni minden egyes bemutatón.

Mi a csatlakozók motivációja?

Hát a mostani tendencia az, hogy azért lépnek be az emberek ezekbe az egyesületekbe, mert szeretnék megtanulni használni a fegyvereket. Másodsorban,

hogyan valamilyen szervezethez kötődni, ismerősöket, barátokat szerezni, esetleg barátot. Mindig vannak ilyen különböző dolgok, de ezeket nem nagyon lehet kiszámítani... Azt látjuk, hogy szeretnék megtanulni a fegyvereket forgatni. Ezen felül valószínűsítem, hogy a közösségnek is van egy makro creje.

Kialakultak a közösségeken belül kisebb alcsoportok? Vannak klikkek?

Igen-igen, vannak. Ezekkel vannak is problémák. A klikkesedés ez egy olyan probléma, hogy megoldani nem lehet, sőt egy jó klikk, ami azt jelenti, hogy ez egy előrehúzó csapatrész, ami megfogja a többieket és elkezd húzni őket folyamatosan előre, akkor meg hagyni kell ezt folyamatosan működni, a másik meg saját magától megszűnik. Tehát a rossz oldala előbb-utóbb eltűnik. De mindig szokott lenni. Egy csapaton belül mindig több kisebb csoport van.

Ki az a két ember, aki a legközelebb áll hozzád az egyesületben?

Elsősorban azokat az embereket tartom fontosnak ezen az egyesületen belül, akik mindig segítenek nekem. Az egyik D. Zoltán, akinek bármikor szólok, mindig ott van mellettem, és mindig megcsinál mindent, amire kérem. Hát most már a harminchoz közeledik. Igazából ő a legidősebb tagunk is, meg a legtapasztaltabb is.

A másik pedig az alelnököm, Sz. Attila, aki szintén nagyon keményen oszlopos tagja ennek a csoportnak, és a felkészítéseket mindig ő végzi. Ezen felül vannak még – tehát nem csak kettő –, hatot biztos fel tudnék sorolni.

D. Zoltán miben segít neked?

Segít a programszervezésben, a különböző fegyverek előállításában, mert itt ebben az egyesületben erről is szó van, hogy a kreativitást fel kell használni a tanultakat.

Mindamellettt ő a legnagyobb mankóm abban, hogy el tudjunk járni bizonyos helyekre tárgyalni. Neki van jogosítványa, nekem viszont még nincsen.

Az egyesületen belül kinek a véleményére hallgatnak inkább?

Igazából a tagok nagy részének mindig bizonyos tanácsra kell hallgatnia. Mert nálunk ugyanis az alapszabály meghatároz egy hatfős tanácsot. Ez egy nagy újdonság, amit nem is akarnak nagyon elfogadni, és emiatt van sajnos konfliktus a megyei bírósággal, mert nem akarják elismerni, hogy ilyen létezik.

Szeretnénk létrehozni egy ilyet az egyesületen belül. Muszáj, mert három ember nem tudja az egyesület dolgait elvégezni. Ehhez kevés.

Létezik közöttetek függőségi viszony?

Igazából teljesen egyenlők vagyunk, mert ő tud nélkülem is, meg én is tudok nélküle is tárgyalni, tehát az egyesületen belül mindenki tudja a saját feladatát meg a másét is.

Vele gyakran beszélgetsz közügyekről, vagy a település gondjairól?

Szóba szoktak jönni, és általában – mivel elég rossz az anyagi helyzetünk mindkét-
tőnknek – egy elég negatív téma.

Meg tudnál nevezni két olyan embert, aki nem az Egyesület tagja, de közel áll hozzád?

Mindenképpen tudnék természetesen. Vannak az egyesületen kívül is nagyon jó barátaim meg ismerőseim.

Aki közelebb áll hozzám, az utcabeli ráadásul, mondhatnám azt, hogy szomszédom, nagyon jó ismerősöm. Vele is folyamatosan összejárunk, beszélgetünk mindig, de az egy kicsit más. Ott is szó esik mindenről. Imre pontosan 25 éves.

Hogyan kerültél vele kapcsolatba?

Régebbi biciklis ismerős, a múltamból. Vele azért van folyamatosan beszélgető kapcsolat, mert kicsit több, mint haver, de kevesebb, mint barát. Egyrészt ott lakik

a szomszédban, másrészt régóta ismerem, harmadrészt pedig egy olyan ember, akire azt mondom, hogy érdemes szánni időt és beszélgetni vele. Sok témában egyezik a véleményünk, tehát jókat tudunk beszélgetni.

A beszélgetésekben is előjönnek a mindennapi társadalmi gondok?

Igen, igen. Sajnos sokat beszélgetünk ezekről a dolgokról, szintén egy negatív jel jön elő, mindig egy olyan dolog, hogy azt mondjuk, hogy sajnos ez ellen nem tudunk mit tenni.

Imrén kívül tudnál még mondani valakit?

Igen, mondhatnám legjobb barátomat, Sz. Norbertet, akivel nagyon sokat szoktunk politizálni. Ugye sajnos a politika mindig előjön, szokták mondani a külföldiek a magyar emberre hogy... Mi próbáljuk itt megalkotni a törvényeinket, nem sikerül, még annak sem, akinek igazából kellene, de azért megüljük a törvényeket keményen.

Gyerekkori barátod?

Ő már lassan gyerekkori barátom, tehát már ismerem 18 éve, és mindig is teljesen ellentétes véleményünk volt egymásról meg a különböző dolgokról. Tehát igazából ezért vagyunk nagyon jó barátok, mert mindenről teljesen ellentétes véleményünk van.

Mit szoktatok még együtt csinálni?

Együtt megyünk gondolkodni különböző helyekre, könyvtárba együtt járunk, sok könyvet kiolvasunk. Mostanában eléggé keveset szoktunk eljáráni, de rengeteget járok hozzá, és ha olyan van, dumálunk, vagy leülünk megnézünk egy filmet.

Most már ezek is kezdenek halványodni sajnos, mert mindenki dolgozik, változtak az idők, úgyhogy ezek is csökkennek, de azért még tart.

Az egyesületen belül milyen gyakran cserélődnek az emberek?

Cserélődni ritkán cserélődnek, ha elmegy mondjuk egy, akkor bejön helyette egy új, a létszám 25 főnél nem szeretném, hogy nagyobb legyen, maximum 30, mert nem lehet ennyi embert koordinálni.

Hát, aki megharagszik, az megharagszik, mert esetleg olyat mondanak neki, vagy a többiek megsértik, hogy nem tudja elviselni.

Sajnos ezzel számolni kell, hogy egy közösségben több ember is kimondhatja a véleményét a másikra, meg ki is mondja, anélkül, hogy én tudnék róla, ezeknek a cserélődéseknek meg változásoknak elébe nem tudok menni, elő szokott fordulni.

Hogyan kommunikálnak a közösség tagjai a vezetőkkel?

Ez változó dolog, mert az internet szabadságával elég sokan próbálkoznak jelentkezni nálam, vagy MSN-en, mert ha nem tudunk találkozni... Vannak olyan tagjaink is, akik Szeged külvárosából járnak be, és főleg iskolaidőben vannak.

Nyáron MSN-en tudunk beszélgetni velük, de amúgy e-mail formájában is sokan szoktak írni, vagy egyszerűen lejönnek, vagy felhívnak.

Mekkora a tagok beleszólási lehetősége a döntésekbe?

Komoly beleszólásuk van, egy egyesületet koordinálni csak úgy lehet, hogy taggyűléseken, közgyűléseken felvetünk bizonyos dolgokat, és arra ők szavaznak. Az ő beleszólásuk borzasztó fontos. Bármit kitalálok, én saját magam nem tehetem meg, hogy azt mondom, hogy most ez így lesz, ehhez a tagokat mindenféleképpen meg kell kérdezni. Soha nem dönthetek egyedül.

Vannak hangadók a közösségen belül?

Vannak, akik előszeretettel beleszólnak a különböző mondandókba, meg úgy próbálják összefogni a különböző dolgokat, hogy ki mit mondott, és akkor azt összegyűrják egy kis galacsinba és a fejemhez vágják, ez előfordul, de hála az égnek ebben a közösségben borzasztó ritkán.

Mindenki képes, hajlandó megszólalni és mindenki elmondja a saját véleményét, és ennek nagyon örülök, mert nincs az, hogy valaki nem tudta elmondani amit akart.

Folyamatos a tagok között az információáramlás?

Igen, bár ez probléma. Ez a kapcsolattartás folyamatos orvoslás alatt van. Amiatt nem tudott működni, hogy vannak ezek a klikkesedések, amikről már beszélünk, és valaki nem hajlandó a másikkal beszélni bizonyos dolgok miatt, és akkor nem adja át azt az információt, amit én szerettem volna, ez sajnos előfordul.

Ezt mindig a véletlenre próbálom ráfogni, hogy azért nem tudta elmondani, mert nagyon sok esélyt adok nekik arra, hogy változzanak, de próbálják egymás között átadni az információt.

Vannak olyan emberek, akik akadályozzák a közös munkát?

Nincsenek. Ilyen embert nem tudnék felsorolni, hála az égnek.

A tagok mennyire tartják fontosnak a közösség működését?

Hát most már egyre jobban. Szerencsére most már azt mondhatom, hogy egy sikeres évadot tudhatunk magunk mögött. Az évad a nyarat jelenti jobbára, áprilistól egészen augusztus, szeptember végéig. Most már hála istennek mindenki látja, hogy ez az egyesület működőképes, ez nem egy halott dolog, az emberek tudnak oda koncentrálni, ahova kell és nincs probléma, mindenkinek tetszik az, amit csinálunk.

A tagok segítik egymást?

Igazából itt a felkészültségen múlik sok minden. Tehát a tanárokat, akik tanítják őket a különböző technikákra, azokat mindig saját magunk közül választjuk ki. Ők könyvből megtanulják, hogy mit kell csinálni, és átadják a tudást.

Ha esetleg valaki valamit jobban tud, akkor nagyon szívesen meghallgatjuk. Ezek a korok már rég elmúltak, eltelt 500 év azóta, mióta ezeket a dolgokat csi-

nálták, ezeket a vívástechnikákat kitalálták és leírták, lehet, hogy hibásan írták le, esetleg ez is benne van, ami értelmetlen és összefüggéstelen, tehát mindig szükség van az újabb tudásra egy esetleges véletlenre.

Volt már olyan hogy egy 17 éves srác odajött – három hónapja volt ott nálunk – és azt mondta, hogy ő szerinte ez a bizonyos tánc lépés nem helyes. Megkérdeztük, hogy miért, megindokoltattuk vele, és ő azt mondta, hogy táncolt hosszú ideig. Akkor mondtuk neki, hogy jó, akkor szeretnénk ha innentől kezdve beszállnál a táncoktatásba. Azóta is folyamatosan ő tartja.

Érezhető-e, jelent-e a tagok életminőségében változást a közösséghez tartozás?

Én azt mondom, hogy sokat várok el azoktól az emberektől, akik egy kicsit rosszabb színvonallal jönnek oda. Volt köztünk olyan srác, aki már elég komoly alkohol-problémákkal jött oda, 21 éves. Ez egy elég komoly dolog, már a 40 éveseket sem szeretem úgy látni, hogy éjjel nappal isznak.

Az a lényege a dolognak, hogy próbáljuk segíteni őket. Segítjük őket, és neki is sikerült megváltoztatnia a kapcsolatát a barátnőjével, minden rendben van köztük, nincsenek problémák, nálunk is tökéletesen helytáll, mostanára szinte vezető emberré vált. Ennek nagyon örülünk, ezeket úgy értem, hogy a közösségnek tudhatom be, nemcsak saját magamnak, mert nem biztos, hogy én segítettem át ezen a dolgon hanem egy másik ember, de mindenféleképpen nekünk köszönheti.

Van köztünk olyan is, aki valaha drogozott, megváltozott és manapság nem drogozik. Most már csak ezt csinálja. Tehát vannak olyan hatásai, amire azt mondhatom, hogy szükségünk volna segítségre az államtól, hogy igen, mi is kapjunk abból a kiskosárból, amit más már megkap, mi meg nem kapunk meg, mert mi is beletartozunk abba a közösségbe, aki segíti ezeket az embereket átjutni a holtpontra.

Az egyesületekben a csapat ügyein kívül a személyes gondokat is megbeszélitek, megosztjátok egymással?

Igen, például amire ma készülünk, aminek te is szemtanúja lehettél, hogy húst vásároltunk, meg ilyen apróságok. Szoktunk szervezni különböző programokat. Szervezünk egy kis étkezést, egy kis jó hangulatot, vittünk le zenét, dobokat és jól érezzük magunkat.

Ezt nem úgy kell elképzelni, mint egy hippi tanyát, hanem ez egy olyan közösségi élet, amit az emberek teljesen elfelejtettek már. Amit valaha úgy neveztek, hogy kukoricacatörés, ez nálunk hasonlóan működik, csak kukorica nincsen. Figyelünk egymásra.

Milyen szervezetekkel, közösségekkel tartod szükségesnek az együttműködést a siker érdekében?

Hát a siker érdekében nagyon szeretném, ha a jövőben együtt tudnék működni különböző táncszervezetekkel, akik jobban meg tudnának tanítani bennünket különböző lépésekre, illetve kapcsolódni olyan szervezetekhez is, akik tudnának segíteni nekünk egy kis pénzszerzésben. Mert sajnos ennek szűkében vagyunk, másképp ezt nem lehet folytatni. Azon felül nagyon szeretném, ha csatlakoznának olyan szervezetek is, civil szervezetek, például vannak ezek a karikaforgatók. Nagyon szeretném majd, ha csatlakoznának olyanok is, akik gyerektábort szeretnének működtetni komolyabb szinten. Már jelentkezett olyan is, akivel egy tanyát üzemeltetnénk együtt és egész nyáron folyhatna egy általános gyerektábor. Illetve még kézműveseket is nagyon szeretnék csatlakoztatni.

Milyen a kapcsolat ezekkel a szervezetekkel, intézményekkel? Hogy keressétek fel őket?

Hát ez a felkeresés nem is igazán bonyolult. Például vegyük a kézműveseket, akiket bárhol megtalálunk különböző vásárokon. Az ember felkeresi őket és beszél velük. A helyszínen nagyon segítőkészek, aztán amikor egy kicsit később rátérünk a lényegre, már nem annyira szeretnének beszélgetni velünk, de ettől függetlenül vannak olyan emberek meg szervezetek, akikkel tartjuk a kapcsolatot és segítenek minket és mi is segítjük az ő munkájukat. Működik ez a fajta módszer, amit már nagyon régen kitaláltak, ezt úgy hívják, hogy beszéd, meg lehet oldani és ki kell nyitnia az embernek a száját és a szemét és figyelni kell.

Az elutasításnak szerinted mi lehet az oka?

Ennek több oka is lehet. Először is van egy olyan oka, hogy régen egy másik szervezethez csatlakozott nagyon sok ember az én szervezetemből, és előfordulhat, hogy

volt olyan szituáció hogy azért utasítottak el, mert azt mondták, hogy ha az az ember nem jön bemutatózni, akkor mehetünk. Nálunk ez nem így működik. Ha az az ember nem kell, akkor nem kell az egyesület sem, a szervezet az fontos. Tehát nekem nem mondhatja azt egy polgármester, hogy nem akarja látni a Jóska Pistát, azért, mert az ott volt előtte, és az este berúgott a múlt évben. Akkor nem kell az én egyesületem se, és akkor nem foglalkozom vele. Én nem hívom többet, és ha majd esetleg szüksége van ránk, akkor majd megkeres.

Ezen felül rengeteg helyre megyünk még, úgyhogy igazából nem nagyon szoktam fennakadni azon, hogy ha esetleg nem kell elmenni valahova, mert akkor nem kell kuncsorognunk.

Betöltheti-e az összekötő kapocs szerepét a közösség az egyén és az állam vagy más magasabb szintű struktúrák között?

Igen. Működhetne a közvetítő szerepe, ha mindenki elfogadná. Ezek a szervezetek régen, a sportegyesületek, a különböző kisebb szervezetek mind arra jöttek létre, hogy a kapcsolatot megpróbálja megerősíteni az országban belül.

Nem sokat olvastam utána, tehát nem vagyok egy teljesen olvasott ember ilyen téren, nem sokat tanultam erről, de egy biztos: az emberi kapcsolatokat csak úgy lehet javítani, hogyha ezeket megbeszéljük és megpróbálunk segíteni a másikon.

Sajnos, most amit látunk, az az, hogy az állam megpróbálja hátráltatni ezeknek az egyesületeknek a működését. Mindenféle dolgokat, különböző adókat vetnek ki rájuk. Megpróbálunk túlélni, működni, de ha nagyon nem megy, utána maradunk barátok. Ha nem sikerül, akkor nem megy, de szerintem be tudná tölteni ezt a szerepet, mindenféleképpen.

Mit gondolsz, az állam miért akadályozza ezt?

Erre a kérdésre már – megmondom őszintén – tényleg nem tudok válaszolni. Ha bele tudnék látni egy bizonyos ember fejébe, akkor biztos, hogy jobb lenne. Nem tudom, hogy ki az, akit meg kellene ezzel kapcsolatosan keresni, hogy ez miért van, de sajnos van. Nem tudom, hogy miért akarják ezt, vagy hogy miért nem tetszik ezeknek a szervezeteknek a létezése, ezeket már végképp nem tudom megmondani.

Milyen az egyesületek megítélése, hogyan fogadják az emberek a munkátokat?

Az emberek fele nagyon szereti, a másik része pedig viszolyogva fogadja. Nem tudja, hogy most ez jó vagy rossz. Nem is csodálkozom. Ezt a világot valamelyest megmérgezte a drog meg a pénz, már ők sem tudják, hogy miben higgyenek, vagy min gondolkodjanak el jobban. De amikor vége van egy bemutatónak, akkor mindig odajönnek gratulálni. Ha látják, megmutatjuk, hogy mit tudunk, akkor az emberek tényleg hálásak is. Nemcsak azon vesszük észre, hogy most fizettek nekünk, mert olyan borzasztó összegeket nem szoktunk kérni sosem, de az nekünk már bőven elég szokott lenni, ha látjuk hogy odajön egy ember, és azt mondja, hogy hú gyerekek, ez nagyon szép volt!

Volt egy-két alkalom, amikor kint voltunk egy helyen bemutatózni, Szegváron, és ott volt egy kazal fiatal meg két idős mama. És a két idős mama úgy tapsolt, hogy fölötte az összes többinek. Hihetetlen volt, és utána odajöttek gratulálni a lányoknak meg a fiúknak hogy minden nagyon szép volt, hogy ők már nagyon régen láttak ilyet. Lehet, hogy szegénykémék még sosem láttak ilyet, de azt mondom, ez akkor is jólesik az embernek, amikor elismerik a munkáját.

Melyek a legfontosabb értékek a csoport számára?

A legfontosabb értékeink az összetartás, ezt nagyon becsülöm a srácokban, és a tudásuk. Az a jó, hogy aki hozzánk jön, az borzasztó fogékony lesz a történelemre, nagyon kezdi szeretni, meg a fegyvereknek a megismerésére. És én büszke vagyok arra, hogy ezek az emberek tudnak fegyvert forgatni.

Évszázadok óta ilyen fegyvereket nem is használtak, azt sem tudják az emberek, hogy mi az, és mi be tudjuk mutatni. Ez tök jó.

A bemutatókon kívül milyen céljaitok vannak még?

A legfontosabb célom az, hogy végre össze tudjak hozni egy olyan közösséget, ami saját magától is működik, nélkülem. Nekem csak egy olyan szerepem legyen benne, hogy lássam, hogy ők működnek. Ez most nem a pénzre értendő, mert nagyon sokan azt hiszik, hogy én azt szeretném, hogy ez úgy működjön, hogy nekem folyik a pénz, ők

meg csinálják, nem. Ebből majd előbb-utóbb szeretnék kilépni, mert ebből ki fogok égni, mert ez így működik a vezető embereknél, ha normálisan végzik a dolgukat.

Azt szeretném látni, hogy mindenki mindenkivel ismerős, haver, barát, tehát az összes ilyen hagyományörző egyesület, mindenki karöltve dolgozzon azon, hogy egy létező, egy működő, egy igazságos lovagrendet létrehozson Magyarországon.

Sajnos most nem ezt látom. Létezik lovagrend Magyarországon, de nem azt látom, hogy ez az igazság elvén működne.

Mit gondolsz, mikorra fogjátok ezt elérni, mikorra lehet mindebből valóság?

Hát szerintem lesz már két gyerekem, mire ezt elérjük. Pedig most még nem tartok ott, hogy szeretnék.

A siker milyen mértékben múlik a vezetőségen, illetve a tagokon?

Komoly mértékben múlik a vezetőségen. A tagok végzik a dolgukat. Ők sohasem bánthatóak azért, mert valami nem úgy jött össze. A vezetőség dolga az, hogy kinevelje a legjobb embereket, a húzó embereket, meg létrehozza azt az esélyt, hogy valakinek legyen ideje meg módja, hogy ezeket a dolgokat megcsinálja. És ne kerüljön neki egy vagon pénzbe.

A célok elérése érdekében milyen mértékben kell megmozgatnotok a kapcsolati tőkéteket, pénzforrásaitokat, ismeretségeiteket?

Ez egy folyamatos dolog. Az ismeretséget azt mindig elő kell venni. Hogy valamilyen célt elérjünk, hogy az a cél megvalósuljon, előbb-utóbb ahhoz komolyan meg kell mozgatni minden ismerőst, minden szálát, fel kell dolgozni, hogy kinek milyen ismeretsége van, hol van ismeretsége, azon felül komoly pénzekbe kerülnek bizonyos dolgok.

Van egy társ szervezetünk Szerbiában, egy baráti szervezetünk, a jó az, hogy velük közösen tudtuk megalkotni ezt a baráti szerződést, és működik is közöttünk, ezekhez viszont pénz kell. Hogy valaki külföldre tudjon kivinni egy 25 fős társaságot, ahhoz komoly pénzek kellene. Ott számolni kell egy 90-100 ezer forintos útiköltséggel, és akkor szerintem még nem is mondtam sokat. Ebben még az étkezés nincs benne.

A csapatotokban vannak magasabb iskolai végzettségű emberek, akik tudásukkal is segítik az egyesületet?

Igazából van egy nagyon jó ismerősünk, aki ugyan csapattagként nem szerepel, de tiszteletbeli tagunk, ő pedig K. Valéria, aki a jogi dolgokat szokta intézni. A csapat nagy része őt nem ismeri személyesen, én vagyok az, aki folyamatosan jár hozzá, hogy ha bármi problémám van, valamit nem értek a papírokkal, amiket küldözgetnek, akkor hozzá megyek.

Ő egy olyan ember, aki ingyen és bérmentve segít olyanoknak, akik nem tudják megfizetni ezeket a dolgokat. Ennek nagyon örülök. Természetesen az egyesület is mindent megtesz, ha esetleg valamit kér. Igazából mi mást nem nagyon tudunk felajánlani azon kívül, hogy segítünk, csak a fizikai erőnket tudjuk felajánlani sokszor.

Van-e a csapatotoknak valamilyen érdekérvényesítő képessége?

Nem igazán.

Ismersz-e valakit személyesen azok közül, akik részt vesznek a helyi hatalmi döntésekben?

Hát ez egy jó kérdés. Ismerek olyat, de sajnos ő nem az a típusú ember, aki segítene bármiben is.

Hiába van a tűz közelében, nem segít nektek?

Így van.

Milyen javaslatod, ötleted van, amellyel javíthatnátok a helyi körülményeken?

Nekem már akkor is lett volna javaslatom, sőt egy olyan tervzetem volt benyújtva még a kerékpáros egyesületem létezése, vagyis előkészítése idején, volt egy olyan feltevésem, hogy ugye nagyon sok a kerékpáros itt a városban, és valljuk be, hogy elég

komolyan tönkre tudnak tenni bizonyos épületeket, szobrokat, parkokat azzal, hogy ugrándoznak rajtuk, meg a sportjukat próbálják űzni, felkészülni a versenyekre.

Na most létre lehetett volna hozni egy olyan versenypályát, ahol mindenki el tudott volna helyezkedni azon a szinten, amit szeretett volna csinálni. Ez működött volna, de befektető nélkül sajnos nem jött létre. A múlt héten kaptam egy olyan hírt, hogy valószínű, hogy létre tudom hozni jövőre ezt a pályát.

Lehetne olyan parkot létrehozni, ahol az emberek megtalálnák végre – pl. a fiatalok –, ami érdekli őket. Különböző kurzusokat tartanék arról, hogy miért fontos a sport nekik, vagy hogy miért lehet fontos az, ha továbbtanulnak. Az érdeklődésüket kellene megfogni, és azt hiszem, hogy tudnék rá orvosolható dolgokat.

Volt olyan időszak, – még a régi korszakban – amikor elkezdtem ezt a hagyományőrzést, valamikor hat évvel ezelőtt. Jártam be iskolákhoz, full vasba, nagyon érdekes volt, mert megszeppenve néztek bennünket a harmadikos-nyegyedikes diákok, és amikor bementünk egy felsőoktatási intézménybe, ott is bizony megszeppenve néztek bennünket a hallgatók. Először is azt gondolták, hogy kik ezek az idióták, akik negyven fokos melegben ilyen ruhába beöltöznek, de később, amikor elkezdtek faggatni bennünket, akkor rájöttek, hogy ez nem egy idióta dolog, és utána lett közülük tagunk. Ez nekünk egy toborzó, de megpróbálnánk egy kicsit más irányba fordítani a világot, bár egy fecske vagyunk ezen a nagy égen, de ettől függetlenül hátha sikerülne.

Az lenne a célotok, hogy mindenkit – ha nem is kimondottan hagyományőrző egyesületbe – valamilyen közösségbe integráljatok?

Igen, igen. Nem akarok olyan ember lenni, mint édesapám, hogy azt mondjam, hogy hú, de jó volt az előző rendszer, mert nagyon jól tudjuk, hogy nem volt jó, de ez se jó.

Azt viszont tudni kell, hogy abban a rendszerben élt egy olyan dolog, amivel a gyerekeket meg tudták fogni, le tudták őket kötni. Ilyenek voltak a különböző KISZ-táborok, ezt mindenki tudja. Én nem éltem benne, tehát én nem tudom, hogy mi az, kisdobosnak lenni, de tudom milyen dobolni, mert azt meg szerettem.

Úgyhogy azt mondom, ezek az egyesületek felválthatják az ilyen különböző KISZ-táboroknak a helyét, és ezt az űrt be tudják tölteni. Talán ha lekötjük az energiákat, akkor nem fognak a drogokhoz nyúlni.

Kinek szoktad elmondani ezeket a javaslataidat?

Elég sokat hangoztatom őket, de sajnos úgy látom, hogy nagyon halk vagyok. Ha nincsen pénzed ebben a világban, nem tudsz előrébb jutni egy tapodtat sem. És addig, míg nem tudom érvényesíteni azokat a dolgokat amiket egy egyesület tud csinálni... Azért egy egyesület vezetőjeként már volna egy kicsi hatalmam, abból a szempontból, hogy meg tudnék jelenni olyan helyeken, ahol már én azt mondhatom hogy ennek az egyesületnek a vezetője vagyok, és én ezt meg ezt szeretném, meg így meg úgy szeretném. Akkor megpróbálnék keresni valami lehetőséget, hogy létrehozzam azt a dolgot. Ott már úgy egy kicsit könnyebb.

Így magánemberként hiába mondok én bármit. Az, hogy itt beszélgetünk ezen a helyen, amiről azt hittük, hogy csendes és közben hangos, de ettől függetlenül ez így működik az életben is, én azt hiszem hogy hangos vagyok, de közben csendes.

Szerinted ha az emberek bele akarnának szólni a helyi döntésekbe akkor nem is lenne rá lehetőségük, ha nem egy bejegyzett egyesületként működnének?

Igazából lehet, hogy egyesületként sem tudunk beleszólni bizonyos döntésekbe, vagy sehogy sem, de mégis így egy kicsit könnyebb, már a lelkének is az embernek hogy azt mondhatja, hogy én ennek tagja vagyok. Nem lógok a világban. Tehát beleszólni nem biztos, hogy bele tudunk, de megpróbálni megpróbálhatjuk.

Ez olyan, mintha forradalmat szeretnénk csinálni egyedül. Egyedül sose fog menni. De ha van 100 ember, aki mellénk áll, akkor azzal már el lehet kezdeni.

Arról van-e információd, hogy mire mennyit fordítanak a város vezetői?

Erre nem nagyon van rálátásom.

Ha Szentes pályázaton nyerne egy nagyobb összeget, mire fordítanád?

Van egy-két ötletem. Alapjában véve jó lenne az utakra fordítani még többet, mert az is fontos, de nagyon jó lenne, ha fordítának pénzt arra hogy más egyesületek is érvényességet kapjanak. Ha ilyen pályázatot nyernének, mint például egy interregionális pályázat azzal, hogy fejlesszük a külföldiekkel a kapcsolatot, akkor bizony nem csak a vízilabdásoknak kellene adni pénzt, hanem adni kellene a dzsúdósoknak is, mert ők is kapcsolatban vannak például a hollandokkal. Például ha lehetek egy kicsit hazabeszélős, akkor nekünk is, mert mi meg a szerbekkel és a románokkal vagyunk kapcsolatban, tehát mindenkire oda kellene figyelni. Mert ott vagyunk, mert látszódunk, tudják, hogy létezőnk, csak nem figyelnek ránk oda.

Az egyesületek szeretne bekapcsolódni a helyi döntésekbe?

Vannak bizonyos tagjaink, akik szeretnék ezt, vannak, akik nem. Én azt mondom, hogy nem mindenki született politikusnak, és döntsenek azok, akiknek döntenüik kell, de jól döntsenek. Nem feltétlenül kell az embereknek döntenüik, mert a politikusok ezért vannak, ők ezért tanultak, de ha döntenek, akkor viszont ne csak a saját zsebükbe döntsenek, hanem döntsenek másoknak is.

Ha fontosnak tartanád annak célját, részt vennél-e közösségeddel megmozduláson, tüntetésen, aláírnál-e protestáló ívet?

Erre azért nem válaszolok most egyelőre úgy, hogy pozitív legyek, mert sajnos volt egy ilyen egyesület nem olyan régen, most is meg vannak, csak perben vannak szerencsétlenek, mert voltak egy olyan tüntetésen, ahol az ő érveiket lehetett volna érvényesíteni, de a hatóság közbelépett, és mindegyiküket letartóztatta. Nem szeretnék ebben a cipőben járni semmiféleképpen, de azt mondom hogy ha lenne egy olyan dolog, amire én azt mondom hogy igenis ezért nem jár fővesztés, akkor biztos, hogy kiállnánk.

Benedek Dániel